

כד- ענף, נקרא כדו שתולים בה מידי, כדתנן: עלה אחד בכר אחד.

וכן רשב"א: המציל מן הארי, הדוב, הנמר, הברדלס, ומזוטו של ים ומשולוליתו של נהר, המוצא בסרטיא ופלטיא גדולה, ובכל מקום שהרכים מצויין שם - הא"ש, מפני שהבעלים מתיאשין מהן.

איבעיא: כי אמר רשב"א ברוב נכרים, או גם ברוב ישראל?

את"ל: אפילו ברוב ישראל, האם חלקו רבנן או לא?

ואת"ל: חלקו, האם גם ברוב נכרים חלקו?

ואת"ל: חלקו גם ברוב נכרים, האם הלכה כמותו?

את"ל: הלכה כמותו, דוקא ברוב נכרים, או אפילו ברוב ישראל?

ת"ש: המוצא מעות בבת"כ ובתמ"ד, ובכל מקום שהרכים מצויין שם הא"ש, שהבעלים מתיאשין מהן.

אין לומר דהיינו רשב"א וש"מ אפי' ברוב ישראל ולא במפוזרין דאי מפוזרין אפי' אין הרבים מצוין שם, ובהכרח דמיירי בצוררין ובבתי כנסיות ומדרשות שלנו דיושבים בהן נכרים.

א. ת"ש: מצא בה אבידה, אם רוב ישראל חייב להכריז, אם רוב נכרים אינו חייב להכריז.

אין להוכיח דרשב"א שהולכים אחר הרוב, רק ברוב נכרים, דהא גם רבנן היא. ואין לפשוט

שמודו לרשב"א ברוב נכרים, - דלעולם רשב"א ואפי' ברוב ישראל וכאן מיירי בטמון [ואפי' דנסתם לא ינע בו] כאן ובאשפה שאינה עשויה לפנות ונמלך עליה לפנותה [ואפי' מכוסה חייב להכריז] - שלא אמר: הא"ש, אלא שאינו חייב להכריז ויניח עד שישראל יתן סימן

ב. ת"ש דאר"א: מצא חבית יין בעיר שרובה נכרים - מותרת משום מציאה, ואסורה בהנאה. בא ישראל ונתן בה סימן מותרת בשתיה למוצאה.

אין להוכיח דכרשב"א, ודווקא ברוב נכרים.

- דלעולם רשב"א אפי' ברוב ישראל וכאן ר"א סבר כרשב"א בחד, וחלק בחד.

ואפי' דאסורה בהנאה מותרת משום מציאה ונפק"מ לחבית עצמה למוצא ד' זווי צרורים בסדין ומושלכים בנהר בירן - שיכריז

- דשאני מזוטו של ים דכיון שמתקיל לא מתייאש

ואין להוכיח שלא סבר כרשב"א אף ברוב נכרים-

- דשאני נהר בירן דישראל סכרוהו שתולה שנפל מישראל, ולא מתייאש.

ר"י לשמואל בשוק דבי דיסא: מצא כאן ארנקי מהו? א"ל: הא"ש. בא ישראל ונתן בה סימן מהו? א"ל: לפנים משורת הדין חייב להחזיר.

כאביו דשמואל שמצא חמורים במדבר והחזירם לבעליהם אחר י"ב חודש לפנים משורת הדין.

רבא לר"ג: בשוק גלדאי דרבנן: מצא כאן ארנקי מהו? א"ל: הא"ש.

בא ישראל ונתן בה סימן מהו? א"ל: הא"ש. ואף שעומד וצווח

נעשה כצווח על ביתו שנפל, ועל ספינתו שטבעה בים.

ד. אביי למוצא בשר שלקח עוף [דיו] בשוק וזרק בין הדקלים דבי בר מריון.

-שיקח לעצמו, ולכא"ש"מ הלכה כרשב"א אפי' ברוב ישראל

- ודחי' דשאני: דיו דכזוטו של ים דמי [ובעומד ורואהו שלא יהא בשר שנתעלם מן העין

כד ר"ח מצא גדי שחוט בין טבריא לציפורי והתירוהו לו.

רבי אמר: התירוהו לו משום מציאה כרשב"א, משום שחיטה כר"ח בריה"ג.

דתניא: הרי שאבדו לו גדייו ותרנגוליו הלך ומצאן שחוטין - ר"י אוסר, ור"ח בריה"ג מתיר.

רבין דברי ר"י דאוסר כשמצאן באשפה, ודברי ר"ח בריה"ג

כשמצאן בבית. מדהתירוהו לו משום שחיטה רוב ישראל הן,

ש"מ הלכה כרשב"א אף ברוב ישראל, רבא: רוב נכרים ורוב טבחי ישראל.

רב אסי לר"א: שמצא פרגיות שחוטות בין טבריא לציפורי, - שיקח לעצמו.

ר"ז לר"י צנפחא: שמצא פקעיות טווי לרשתות ציידים, - שיקח לעצמו

משנה. ואלו חייב להכריז: מצא פירות בכלי, או כלי כמות שהוא, מעות כה. בכיס, או כיס כמות שהוא, צבורי פירות, צבורי מעות, שלשה מטבעות זה על גב זה, כריכות כרשות היחיד, וככרות של בעל הבית, וגיזי צמר הלקוחין מבית האומן, כדו יין וכדי שמן.

ויש לדויק דוקא אם מצא פירות בכלי, ומעות בכיס. חייב להכריז

הא כלי ולפניו פירות, כיס ולפניו מעות - הרי אלו שלו.

וכן שנינו דת"ר מצא כלי ולפניו פירות, כיס ולפניו מעות - הרי אלו שלו.

מוגש מאת 'הקו החרדי'

- מקצתן בכלי או בכים ומקצתן ע"ג קרקע, - חייב להכריז.
 ורמינהו: מצא דבר שאין בו סימן בצד דבר שיש בו סימן - חייב להכריז.
 בא בעל סימן ונטל את שלו - זכה הלה בדבר שאין בו סימן!
 א. אר"ז: הך דהרי אלו שלו בגיגית וצמר מדלא נשאר מעט בניית ש"מ שאינו מהגיגית
 והך דחייב להכריז בכלי ופירות שיתכן שנפלו כל הפירות מן הכלי
 ב. ר"פ: שניהם בכלי ופירות הך דחייב להכריז בנשאר מעט בכלי
 והך דהא"ש בלא נשאר כלום.
 ג. בשניהם דלא נשאר והך דחייב להכריז במהדרין אפיה לצד פירות
 והך דהא"ש דלא מהדרין אפיה לצד פירי.
 ד. שניהם אפיה לצד פירי והך דהא"ש בשיש שולים לכלי שלא נפל מהכלי

צבורי פירות וצבורי מעות.

- ש"מ - מנין הוי סימן! - תני: צבור פירות.
 ש"מ - מקום הוי סימן! - תני: צבור פירות- אלא אין לך לפשוט לשניהם

שלשה מטבעות זה על גב זה.

רבי יצחק מגדלאה: והוא שעשוין כמגדלין, ותנ"ה. והיינו - שלשה מטבעין זעג"ז.
 וכל שלא עשוין כמגדלין - מפוזרות קרי ליה דהא"ש

- ר"ח: ל"ש אלא של מלך אחד כעין ג' מלכים אבל של מלך אחד הא"ש
 עשוין במגדלים שהרחב למטה והקצר למעלה דבהכרח הניחם
 אבל של מלך אחד, דכולם שווים אפי' דמנחי אהרדי הא"ש,
 דאפשר דנפלו יחד
 ור"ז: אפילו של מלך אחד מכריז- מטבעות. [ולא מנין, דא"ה אפי' בשנים]

- בעי רבי ירמיה: כשיר מהו, כשורה מהו, כחצובה מהו, כסולם מהו?
 פשוט חדא, דרב"א: כל שאילו מכניס לה קיסם ביניהן ונטלם בבת אחת - חייב להכריז.

כאבני בית קולים מהו?

- בעי רב כהן: דחייב להכריז. והיינו אחת מכאן ואחת מכאן ואחת ע"ג.
 ת"ר: המוצא סלע בשוק, ומצאו חבירו ואמר שלי היא, חדשה היא,
 נירונית היא, של מלך פלוני היא - לא אמר כלום.
 ולא עוד: אלא אפי' שמו כתוב עליה לא אמר כלום, לפי שאין סימן
 למטבע, דאפשר שנתנה לאחר וממנו נפל

משנה. מצא אחר הגפה או אחר הגדר גוזלות מקושרים, או בשבילין
 שבשדות - הר"ז לא יגע בהן.

מצא כלי באשפה, אם מכוסה לא יגע בו, אם מגולה נטל ומכריז.

- ומדייקים דאמרי' דאדם הצניעם ואי יקח יש לבעליהם סימן לכך יעזבם
 עד שיבוא בעליהם לקחתם
 ואין הקשר סימן כרב דבמקושרין בכנפיהן, דכ"ע קושרים כך
 ואין המקום סימן - כרע"ח: דמיירי במדרין. וא"כ ספק אם הגיעו
 לבד או הניחום והו"ל ספק הינוח
 ואראב"ז מרבי: כל ספק הינוח- לכתחילה לא יטול, ואם נטל - לא יחזור.

- מצא כלי באשפה, מכוסה לא יגע בו מגולה - נטל ומכריז.**
 והך **מצא כלי טמון באשפה - נטל ומכריז, שכן דרך אשפה לפנות!**
 א. ר"ז: הא בכובי וכסי שגזלים ולא יגע הא בסכיני והמניק דקטנים נטל ומכריז
 ב. ר"פ: שניהם בכובי וכסי, כאן באשפה שאינה עשויה לפנות, וכאן
 בשנמלך לפנותה
 והך דקתני 'שכן דרך אשפה ליפנות', אפי' לר"ז היינו שכן דרך
 אשפה לפנות לה כלים קטנים.

- כ. **מצא בכותל חדש מחציו ולחויץ שלו מחציו ולפנים של בעה"ב.**
 רב אשי: בסכין הולכים אחר הידית, בארנק אחר רצועות הקשירה שלו.
 ומתני' דתלוי אי מחציו ולפנים וכו' מיירי במוכין וחתיתכת כסף
 + תנא: אם היה כותל ממולא מהן חולקין. וקמ"ל דאפי' דמשופע מצד
 אחד לא אומרים שזה נשפך לשם

- אם היה משכירו לאחרים אפילו מצא בתוך הבית הרי אלו שלו.
 ולא הולכים אחר האחרון
 כדתנן: מעות שנמצאו לפני סוחרים בהמה לעולם מעשר, בהר הבית חולין.
 ובירושלים, בשאר ימות השנה חולין, בשעת הרגל הכל מעשר,

שוקי ירושלים עשוין להתכבד בכל יום. והיינו מצד דראשונים הלכו ואלו אחרים

ר"ל מב"ק: שעשאו פונדק לג' עכו"ם דאי לג' ישראל ש"מ הלכה כרשב"א אפי' ברוב ישראל

רנב"א: אפי' לשלשה ישראל, זה שנפל ממנו מתיאש. דהא לא היו עמו

אף אחד לבד מהם ואי עד עתה לא החזירו, גם לא יחזירו.

ור"ג לטעמיה: דראה סלע שנפל משנים - חייב להחזיר. דההוא שנפל ממנו לא

מיאש. שאומר שוודאי לקחו אותו שהיה עמו וישביע אותו.

אך בג' אנשים חושש שכ"א יוכל לומר שלא הוא זה שלקח

♦ רבא: מה שאמרת בג' אינו חייב להחזיר דווקא באין שו"פ לכאו"א

דביש חייב דשותפים הם ולא מייאשו

אף שאין בו אלא שוה שתי פרוטות חייב להחזיר. - דשותפין

הן והאחד ויתר חלקו לחברו

רבא:

ראה סלע שנפלה

נמלה לפני יאוש ע"מ לגזולה - עובר בכולן.

משום 'לא תגזול', ו'השב תשיבם', ו'לא תוכל להתעלם'.

ואף דחזרה לאחר יאוש - מתנה הוא שנתן לו, והאיסור עשה.

נמלה לפני יאוש ע"מ להחזירה, ולאחר יאוש נתכוין לגזולה -

עובר משום השב תשיבם.

המתין עד שנתיאשו הבעלים ונמלה עובר רק 'לא תוכל להתעלם'.

♦ רבא: אותו שראה שנפל זוז מחבירו לחולות ומצאו ולקח לא חייב

להחזיר לו והטעם - שאותו שנפל מתייאש אפי' שראה שהביא

כברה לסגן דאמר כמו שנפל ממני נפל מאחר ואני אמצא.

משנה. מצא בחנות - הרי אלו שלו, בין התיבה ולחנוני - של חנוני.

לפני שולחני הרי אלו שלו, בין הכסא ולשולחני הרי אלו של שולחני.

הלוקח פירות מחבירו או ששילח לו חבירו פירות, ומצא בתן

מעות - הרי אלו שלו.

אם היו צרורין - נוטל ומכריז.

רבי אלעזר: אפילו מונחין ע"ג שולחן.

ואין לדויק כן מרישא דלפני שולחני דא"כ נדייק מסיפא דבין הכסא והשולחני.

ור"א מרבא: מתני' קשה למהתני בין הכסא לשולחני ליתני על שולחן, או בשולחנות

- אלא ש"מ: אפילו מונחין ע"ג שולחן - הרי אלו שלו